

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

BEROEMDE PROCESSEN

Het proces van de negen en zeventig dieven.

We schrijven: Augustus 1842. — Te Parijs kwam een zaak voor die in de pers genoteerd werd als: «het proces van de negen en zeventig dieven».

Vóór het Assisenhof stond een eerste groep beschuldigten terecht. Veertien betichten, met vooraan Fonblanc.

De zitting werd voorgezeten door Zangiacomi. De belangstelling was die van de grote processen.

Op de schandebank, doodsbleek, in het zwart getooid, onder een zwarte sluier, kaarsrecht, niet uitdagend, Marie, Virginie Vimal, de vrouw van Fonblanc.

Marie was linnenstikster geweest en leefde gelukkig bij haar ouders. Maar de Parijse straten brengen spoedig ten val wanneer men naaisterken is en mooi en men slentert, belangstellend in de ontelbare kleine voorvallen uit het leven buitenshuis. Toen Marie zestien was trad zij in het huwelijk. Zij was zwanger sedert vier maanden. De man, die

haar in het verderf gestort had, Fonblanc, kon gemakkelijk haar vader zijn. Hij had zijn intrek in de voorstad Montmartre genomen en gaf taallessen. Hij leerde aan Marie het boekhouden en maakte dat zij wat van de Engelse taal afwist. Dank zij die kennis ging zij in alle middens tegen weinig geld, oppervlakkige wetenschap verspreiden.

Zo kwam zij bij de kachelsmid-schoorsteenveger Benoit Monetti terecht. Daar ontmoette zij een jonge dichter, die weldra dol verliefd op haar werd. Spoedig werd hij tot haar speelbal. Hij vergezelde haar naar het bal van het Opera. Gedurende de carnavaldagen van 1840

sloeg hij niet één bal over. Marie had hem in kennis gebracht met haar echtgenoot. Deze vond het goed dat de jonge dichter bij hem aan huis kwam, waar hij Marie met delikate bewegingskens haar jongste kindje vertroetelen zag. In die ogenblikken dacht hij aan de Madonna's van Rafaël.

En nu bevond Marie zich op de schandebank in de Parijse Assisenzaal als medeplichtige in een groot schandaal van aftruggelarijen.

Fonblanc, netjes gekleed, makend gedistingeerde gebaren, onderscheidde zich door zijn goede gemanierdheid van zijn medeplichtigen.

De beleefde antwoorden, met zangerige stem door Marie gegeven, maakten een gunstige indruk op het auditorium.

Onverwachts deed zich een incident voor dat de spanning ten toppunt dreef. Op de zoveelste vraag van de voorzitter van het hof besloot Fonblanc bekentenissen af te leggen:

— Vóór tien jaar leefde ik als een eerlijk man. Op zekere dag verzocht een geneesheer mij een wissel te disconteren. Ik dacht dat hij echt was en plaatste mijn handtekening op de keerzijde. Ik was van de hand Gods geslagen toen men mij aanhield. Ik werd in de «Force» gevangen gezet. Daar kwam ik met misdadigers in aanraking naar wie ik, tot mijn grootste ongeluk, luisterde. Men stelde mij terug op vrije voeten, daar niets mijn schuld bewijzen kon. Tot in 1839 bedreef ik niet één diefstal. Toen echter bood een gewezen medeplichtige zich te mijnent aan. Hij kwam van de galei en was in het bezit van het bewijs van mijn schuld, bewijs waar mijn eerste rechters niet achter geraakten. Hij had mij in zijn macht, maakte mij tot zijn slachtoffer. Ik was verloren.

Even zweeg Fonblanc, waarna hij vervolgde:

— «Heren rechters, ik leg volledige bekentenissen af. Die bekentenissen betekenen mijn veroordeling. Maar wat geeft het mij zo ik daardoor dit kind redden kan. — (Hier wees hij op Charles Vimal, de broeder van Marie). — Ik heb dat kind bedorven, tot het kwaad gedreven. En dan ook die vrouw wil ik redden. — (En hier wees hij op Marie). Ik huwde haar toen zij nog geen zestien jaar oud was. Mijn wil beheerste haar. Zij was een willig werktuig in mijn handen. Zij kon, zij mocht mij niet verraden. Ik zweer dat zij niet schuldig is. Wat mijn eigen persoon betreft, roep ik uw medelijden noch uw toegevendheid in. Maar voor die knaap, smee ik u om de grootste mildheid. Wat die vrouw aangaat, dit slachtoffer, mijn slachtoffer, dit onschuldig wezen, vraag ik een rechtvaardige rechtspraak».

Bij die kranige toespraak ging een rilling door het auditorium. Marie, het aangezicht in de handen gedrukt, hilde.

Marie, niet schuldig bevonden, werd vrijgesproken, Fonblanc schuldig, en zonder verzachtende omstandigheden, werd tot twaalf jaar dwangarbeid verwezen, met uitstalling aan de schandpaal.

Welnu die Marie Virginie Vimal, de vrouw met het fluwelen kleed, was de eerste grote liefde van Henri Murger, de onsterfelijke schrijver van de «Scènes de la vie de Bohème». Zij is de enige vrouw geweest, die Murger oprecht lief heeft gehad. Het volstond dat haar voornaam in zijn nabijheid uitgesproken werd, om zijn vergruisde geluksdroom weer bij hem op te wekken. Zonderdat hij het bekende, obsedeerde zij al de liefdestonelen, die hij uitgedacht heeft. Zij weerkaatst in elk vrouwengelaat, dat hij glimlachen of huilen deed. Zij zit achter Mimi verborgen en achter Musette. Het is steeds, altijd en nog, Marie, die hem beheerst. Maar wij geven er ons slecht reken-schap van. Zij was de meest verborgen gehouden schaduw uit het liefdeleven van Henri Murger.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Er zijn in de stilte van de nacht ogenblikken, waarin alles een dubbele waarde en betekenis krijgt. Het minste gerucht wordt hoorbaar, het gekraak van een meubel doet schrikken. Niettegenstaande al die nachtelijke inbeeldingen Flora deden sidderen, nam de natuur eindelijk de overhand, en de bezorgde moeder viel in slaap.

De dageraad begon 's anderendaags nauwelijks de torenspitsen van het kasteel te vergulden, en het licht van de lamp, die in de kamer brandde, te verdoven, toen Flora schielijk ontwaakte door het smartelijke gesteun van haar kind. Vlug sprong zij op en boog zich over zijn beddeken heen.

— Lieve Frans, zegde zij, wat overkomt u? Zijt ge ziek?

— Ja ziek, heel ziek, antwoordde het kind. Ach, mijn buik!...

En de kleine begon luidkeels te wenen.

— Frans heeft wederom te veel kersen gegeten, niet waar?

— Ja, moeder; vader had het mij verboden... maar... ik heb toch gegeten... Frans gaat sterven.

En de kleine verdubbelde zijn gewezen.

— Neen, dacht Flora, ik heb mijn gemaal onrechtvaardig verdacht. Hij heeft het kind verboden fruit te eten; en had hij kwade bedoelingen gehad, dan had hij dat niet gedaan.

Zo waren haar gedachten, toen schielijk de deur werd geopend en mijnheer van Heverboom de kamer binnentrad.

— Wat schort hier, lieve Flora? zegde hij, waarom weent de kleine zo geweldig?

— Hij is aangetast door geweldige buikpijn, antwoordde Flora.

— Wederom van dat onrijp fruit, hernam de valsaard, het hoofd schuddend, ach, die kinderen, die kinderen!... Stel u echter gerust, ik bezit gelukkig een onfeilbaar middel, om deze kwaal te bestrijden. Ik had Fransken gisteren veel fruit zien eten, en, om het ziekzijn te voorkomen, heb ik er 's avonds een weinig van in zijn drank gemengd; hij heeft, gelijk gij weet, geweigerd het glas te ledigen, misschien had hij het geproefd.

— Ach, dit was dan de oorzaak, dat gij mij hebt belet zijn romer uit te drinken?

— Zeker, maar de smaak is vuil en, al geneest deze medicijn de koliek, het is echter zeer onsmakelijk voor gezonde mensen.

Flora was in zichzelf beschaamd, dat zij haar echtgenoot had durven verdenken haar kind te zullen vergeven, maar daar de kleine bleef kermen, zegde zij zacht:

— Hebt ge nog van dit geneesmiddel, dien het hem toch spoedig toe, ik zal inmiddels naar de geneesheer sturen.

Van Heverboom antwoordde niet, maar verliet de kamer, terwijl Flora haar meid riep en haar beval de huisknecht in allerijl naar de dokter te zenden.

Intussen kwam Hendrik terug; hij hield een klein glaasje met groenachtig water in de hand en zegde:

— Zie, mijn lieve, laat dit de kleine drinken, ik twijfel niet of de kwaal zal spoedig verdwijnen; ik ga mij ondertussen aankleden, om de geneesheer behoorlijk te ontvangen.

Hij reikte het glas aan Flora toe.

De snoedaard was echter zo aangedaan door dit ijselijk schelmstuk, dat hij verrichtte — want daar kan toch geen gruwelijker wandaad worden gepleegd, dan een moeder te gebruiken om haar kind te vergeven — dat hij geweldig begon te beven, en toen Flora, verwonderd, hem star bezag, wendde hij de ogen af en vertrok.

Zulks vernieuwde de vermoedens van de ongelukkige moeder. De pijnen, die de kleine Frans leed, schenen een weinig af te nemen en, bekommerd, waagde zij het niet de drank aan het kind toe te dienen. Zij opende dan een kast, zette er het glaasje in en stak de sleutel op zak.

Franske had de vorige avond zo weinig van de vergiftige drank gedronken, dat het wel voldoende was geweest om zijn gezondheid te ontstellen, maar niet genoeg om de dood te veroorzaken. De pijnen namen dan ook gedurig af, tot hij eindelijk in een diepe slaap viel.

Flora bezag lange tijd dit onschuldige wezen, verbleekt door de pijn, toen de geneesheer binnentrad. Hij groette zijn nicht en ging recht tot het slapende kind. Na het enige ogenblikken te hebben beschouwd en de pols gevoeld, keerde hij zich tot Flora.

— Laat hem slapen, zegde hij, er is geen gevaar meer te vrezen.

Flora begon te wenen en kustte hem de hand. Dokter Meert bezag haar verwonderd.

Maar nu ging zij stil op haar tenen aan de deur luisteren, greep de dokter bij de hand, trok hem naar het venster en sprak met een ontreerde stem:

— Lieve oom, de geneesheren zijn als biechtvaders van de huisgezinnen; zo ik u eens een geheim toevertrouwen mocht...

— Dat zal hier begraven worden, nicht, antwoordde de heer Meert, terwijl hij de hand op het hart legde.

— Luister dan, gij, die ik altijd als een vader heb geëerbiedigd, ik zal u al de ijselijkheid van mijn gemoed verklaren!

En de bedrukte vrouw verhaalde de feiten, die wij reeds kennen. De dokter bleef enige stonden peinzend staan; hij had altijd Hendrik voor een gierigaard gehouden, dit was de waarheid, maar nooit had hij durven vermoeden dat de hebzucht er een moordenaar van zou maken.

(Wordt vervolgd)